

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 511/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **MANIN PB, s.r.o.**, Klincová 35, Bratislava, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Pavel Loduha, s.r.o., Slovenských partizánov 1131/51, Považská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/55/2023 z 26. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/55/2023 z 26. marca 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu v rozsahu 100 %.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca sa proti žalovanému mestu Považská Bystrica domáhal zaplatenia sumy 58 089,35 eur s príslušenstvom. Svoju žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným jeho právny predchodca uzatvoril 6. apríla 2005 zmluvu o zriadení a zabezpečovaní prevádzky spravodajského informačného kanála mesta Považská Bystrica, pričom dodatkom č. 1 malo dôjsť k navýšeniu zmluvne dohodnutého plnenia žalovaného plateného štvrťročne o sumu 250 000 Sk. Sporným medzi stranami sporu bol charakter navýšenia dohodnutého plnenia, pretože žalovaný tvrdil, že išlo o jednorazové navýšenie sumy plnenia posledného štvrťroku roka 2006, zatiaľ čo sťažovateľ ho považoval za opakované plnenie, tzn. navýšenie dohodnutého pravidelného štvrťročného plnenia.

3. Žalovaný časť dohodnutej ceny predmetu zmluvy za obdobie 3. a 4. štvrťroku 2007 a 1. až 4. štvrťroku 2008 a za 1. štvrťrok 2009 sťažovateľovi v rozsahu uplatneného nároku neuhradil.

Následne sa sťažovateľ viacerými žalobami z toho istého dôvodu domáhal zaplatenia rôznych súm za jednotlivé obdobia štvrtrokov v rokoch 2015, 2016 a 2017, v ktorých bol žalovaný v omeškaní s platením uvedeného záväzku.

4. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 14Cb/63/2019 zo 7. februára 2022 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 82 984,80 eur s príslušenstvom, žaloba vo zvyšku úrokov z omeškania bola zamietnutá a sťažovateľovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k výkladu dodatku č. 1 okresný súd poukázal na to, že bol zhodným spôsobom vykonaný Krajským súdom v Trenčíne v odôvodnení rozsudkov v obdobných veciach pod sp. zn. 16Cob/64/2019 a sp. zn. 16Cob/72/2019.

5. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16Cob/26/2022-201 zo 16. mája 2023 v časti výrokov I a III rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil a sťažovateľovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k spornej otázke poukázal zároveň aj na rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho v konaniach sp. zn. 4Obdo/35/2015 a 4Obdo/56/2016, v ktorých súdy posudzovali totožný právny vzťah medzi totožnými sporovými stranami týkajúci sa len iného časového úseku.

6. Žalovaný podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Obdo/55/2023 z 26. marca 2025 rozsudok krajského súdu zo 16. mája 2023 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici (v dôsledku zmeny príslušnosti, pozn.) na ďalšie konanie. Zároveň najvyšší súd zrušil uznesenie okresného súdu zo 4. októbra 2023 týkajúce sa trov konania priznaných sťažovateľovi.

7. K námietke naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci sa obsahom a vyhodnotením dôkazu – výzvy sťažovateľa z 30. apríla 2007 vôbec nezaoberali napriek tomu, že bol vykonaný, a krajský súd sa nezaoberal ani ďalšími námietkami žalovaného (námietka absencie výkladu dodatku č. 1 k dotknutej zmluve a absencie hodnotenia výpovedí vypočítaných členov mestského zastupiteľstva i bývalého primátora mesta, námietka neexistencie príčinnej súvislosti medzi zvýšením konkrétnej výdavkovej položky rozpočtu mesta v roku 2006 a uzatvorením dodatku č. 1). Najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu trpí v dôsledku jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, a preto sa už ďalej nezaoberal prípustnosťou dovolania podľa § 421 CSP, keďže by to v danom štádiu bolo nadbytočné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namietal, že k porušeniu ním označených práv došlo tým, že:

a) Najvyšší súd dve dovolania žalovaného v obdobných veciach vedených pod sp. zn. 4Obdo/23/2022 a 4Obdo/32/2023 odmietol už pred vydaním napadnutého uznesenia, v dôsledku čoho došlo zo strany tohto súdu k porušeniu princípu právnej istoty, pretože nerozhodol rovnako.

b) O platnosti dotknutých právnych úkonov (zmluvy o zriadení a zabezpečovaní spravodajského kanála mesta Považská Bystrica č. 89/05 – OKP zo 6. apríla 2005 vrátane jej dodatku č. 1 zo 16. novembra 2006) bolo právoplatne rozhodnuté, preto v tomto prípade existovala prekážka

právoplatne rozhodnutej veci o tejto otázke. Pri ustálení výkladu dodatku č. 1 k uvedenej zmluve bol záväzný právny názor najvyššieho súdu v obdobných veciach, v ktorých bol už týmto súdom výklad uskutočnený podľa § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyjadrený v rozhodnutí vo veci sp. zn. IV. ÚS 196/2014.

c) Napadnuté uznesenie bolo vydané iba z dôvodu zabezpečenia „právnej čistoty“, čo je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej preskúmanie právoplatných a záväzných rozhodnutí môže byť dané bokom iba na účely zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov a napravenia vád najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém. V tejto súvislosti upozornil na príslušné časti stanoviska č. 11 (2008) Poradnej rady európskych sudcov (CCJE) o kvalite súdnych rozhodnutí – body 47 a nasl. (potreba vo všeobecnosti konzistentnej aplikácie práva sudcami), v súlade s ktorými podľa neho najvyšší súd v tejto veci nepostupoval.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ argumentuje, že k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku toho, že najvyšší súd napadnutým uznesením ignoroval právoplatné rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných veciach s odlišným právnym názorom.

10. Podľa judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Z judikatúry ESĽP je možné vyvodiť limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81). Rozsah povinnosti odôvodniť rozhodnutie sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutia a je možné ju posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91, § 30; rozsudok Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18064/91, § 28, rozsudok Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, č. 21522/93, § 43).

11. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu má kasačný charakter, teda došlo ním k zrušeniu rozsudku krajského súdu, ktorému bola vec vrátená späť na ďalšie konanie, ako aj zrušeniu uznesenia okresného súdu a konanie vo veci samej právoplatne nie je ukončené.

12. Ústavný súd štandardne vychádza z názoru, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sú „výsledkové“ práva, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho

konania a rozhodnutia všeobecných súdov. Ústavný súd overuje, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred samotným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe (IV. ÚS 322/09).

14. Na účely preverenia, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu výrazným a nezvratným spôsobom zasiahlo do sťažovateľových základných práv, resp. či výsledok prezentujúci týmto rozhodnutím je konečný a nemožno ho v ďalšom procesnom postupe korigovať, sa ústavný súd oboznámil s jeho obsahom v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie.

15. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci sa obsahom a vyhodnotením dôkazu – výzvy sťažovateľa z 30. apríla 2007 vôbec nezaoberali napriek tomu, že bol vykonaný, a krajský súd sa nezaoberal ani ďalšími námietkami žalovaného (námietkou absencie výkladu dodatku č. 1 k dotknutej zmluve, námietkou absencie hodnotenia výpovedí vypočutých členov mestského zastupiteľstva i bývalého primátora mesta, námietkou neexistencie príčinnej súvislosti medzi zvýšením konkrétnej výdavkovej položky rozpočtu mesta v roku 2006 a uzatvorením dodatku č. 1). Najvyšší súd následne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP, a z tohto dôvodu už nepovažoval za potrebné zaoberať sa posúdením ďalšieho žalovaným namietaného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP, keďže by to v danom štádiu bolo nadbytočné.

16. Uvedené závery najvyššieho súdu nenapĺňujú požiadavku výrazného, resp. nezvratného zásahu do sťažovateľom označených základných práv. Najvyšší súd nevyslovil záväzný právny názor ani nerozhodol s konečnou platnosťou, čo sa týka nejakej parciálnej otázky týkajúcej sa konania, poukázal na nedostatok dôvodov rozsudku krajského súdu, v ktorých by sa vysporiadal so žalovaným predloženou relevantnou argumentáciou, ktoré ho viedli k záveru o nutnosti zrušenia tohto rozhodnutia. Na základe uvedených záverov ústavný súd konštatuje, že nenašiel žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

17. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

18. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu